

РЕШЕНИЕ

№ 11383

гр. София, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 153 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ Н. ЧАКЪРОВ

при участието на секретаря Н.

като разгледа докладваното от НИКОЛАЙ Н. ЧАКЪРОВ Гражданско дело № 20221110151402 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски по чл. 261 КТ, чл. 221, ал. 1 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на следните суми: 2 357,93 лв. – възнаграждение за положен нощен труд в размер на 841,75 часа за периода 10.06.2019 г. – 21.11.2019 г.; 643,13 лв. – мораторна лихва върху главницата за нощен труд за периода 10.07.2019 г. – 20.09.2022 г.; 5 445 лв. – обезщетение за прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие от страна на работника; 541,48 лв. – мораторна лихва върху главницата за обезщетение за периода 28.09.2021 г. – 20.09.2022 г. Ищецът претендира и законната лихва върху всички дължими възнаграждения и обезщетения по КТ от датата на исковата молба, както и разноските по делото.

Ищецът твърди, че между него и ответника е съществувало трудово правоотношение, въз основа на което заемал длъжността „авиомеханик”, прекратено по инициатива на ищеца на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 и 3 КТ, считано от 27.09.2021 г., поради неизплащане на дължими възнаграждения за нощен труд. Твърди се, че с анекс към трудовия договор ищецът бил командирован в Г. за периода от 10.06.2019 г. до 19.11.2019 г., през който период изработил 841,75 часа нощен труд, но ответникът не му заплатил дължимото възнаграждение в пълен размер. Навежда доводи, че за срока на командировката следва да намери приложения германският закон за

работното време и решение на ф. съд по труда от 09.12.2015 г., съгласно които за положен нощен труд се заплаща допълнително трудово възнаграждение в размер на 30 % от съответната брутна часова заплата, или в случая по 5,40 лв. на час. Твърди, че след намеса на Дирекция „И., ответникът му заплатил сума в размер на 2 462,72 лв., но останало да дължи още 2 357,93 лв., ведно с лихвите. Твърди, че след упражняване на правото му да прекрати трудовото правоотношение поради неплащане на дължими възнаграждения ответникът не изплатил и дължимото обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ.

Ответникът е подал в срок отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове. Не оспорва, че между страните е съществувало трудово правоотношение, както и факта, че с анекс от 10.06.2019 г. ищецът е бил командирован в Г., където е положил 841,75 часа нощен труд. Твърди, че съгласно утвърден от работодателя правилник за организация на работната заплата на служителите се дължи допълнително възнаграждение за нощен труд по 3 лв./час, което възнаграждение е изплащано ежемесечно на служителя в периода от м.06.2019 г. до м.11.2019 г. Твърди, че през месец декември 2021 г. и съобразявайки поведението си с предписанието на Инспекцията по труда доплатил сумата 2013,66 лв., която представлявала допълнително възнаграждение за нощен труд. Оспорва дължимостта на обезщетението по чл. 221, ал. 1 КТ, като твърди, че трудовото правоотношение е прекратено без правно основание, а издадената от работодателя заповед имала единствено констативен характер и била съобразена с подадено от служителя заявление и посоченото от него основание чл. 327, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ. Прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на претендираните лихви. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и взе предвид доводите на страните, намира за установено следното:

От фактическа страна.

По делото не е спорно, че между страните е съществувало трудово правоотношение, възникнало по силата на безсрочен трудов договор № 1192/06.01.2016 г. Ищецът е заемал в ответното дружество длъжността „авиомеханик“ при основно месечно възнаграждение 960 лв. и място на

работа в град София. Считано от 01.07.2019 г. възнаграждението на ищеца е увеличена на 1 815,32 лв.

В чл. 4 от договора е уговорен 8-часов работен ден и 5-дневна работна седмица , като при необходимост работодателят може едностранно да въвежда сменен график на работа с продължителност на работната смяна до 12 часа и сумарно изчисляване на работното време, включително и полагане на нощен труд.

В чл. 3 е уговорено, че договорът може да бъде прекратен от всяка от страните с 3-месечно предизвестие.

На 10.06.2019 г. между страните е подписан анекс към трудовия договор за командироване на ищеца за изпълнение на задачи в компания – домакин, за срок от две години, считано от 29.06.2019 г. Касае се за изпълнение на специфични временни задачи чрез командироване в дружества на Л., при запазване на трудовото правоотношение с работодателя в България през целия период на командироване.

Уговорено е за всяка временна задача страните да договарят точното работно време.

Уговорена е и добавка към месечното възнаграждение в размер на 35 евро на календарен ден за У., по 40 евро за М. и по 45 евро за И..

Уговорено е още, че извършването и заплащането на извънреден труд, нощен труд и работа през почивни дни и официални празници ще се осъществява съгласно по – благоприятните условия за служителя между установените в изпращащата и приемащата държава.

С възлагателни писма от 10 юни, 20 юни и 12 октомври ищецът е командирован в Г., където е положил общо 841,75 часа нощен труд в периода 10.06.2019 г. – 19.11.2019 г.

Съгласно приетата по делото и неоспорена от страните съдебно-икономическа експертиза с фишове за заплати за м.06, м.07, м.08, м.09, м.10 и м.11.2019 г. на ищеца е начислено и заплатено възнаграждение за положени 841,75 часа нощен труд в общ размер на 2 525,25 лв. /841,75x3 лева на час/.

През месец декември 2021 г. на ищеца са начислени още 2 013,66 лв., с посочени от ответника основания, както следва: 154,90 лв. доплащане нощен труд за м.06.2019 г., 398,31 лв. доплащане нощен труд за м.07.2019 г., 420,43

лв. доплащане нощен труд за м.08.2019 г., 464,69 лв. доплащане нощен труд за м.09.2019 г., 221,28 лв. доплащане нощен труд за м.10.2019 г. и 354,05 лв. доплащане нощен труд за м.11.2019 г. Общата сума в размер на 2 013,66 лв. е изплатена на ищеца на 06.12.2021 г.

Според заключението дължимото обезщетение за забава върху възнагражденията за нощен труд за периода 11.07.2019 г. – 06.12.2021 г. е в размер на 446,09 лв.

От правна страна.

Съгласно чл. 261 КТ положеният нощен труд се заплаща с увеличение, уговорено от страните по трудовото правоотношение, но не по – малко от размерите, определени от Министерски съвет.

При командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги за срока на командироването или на изпращането на работника или служителя се осигуряват най-малко същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава /чл. 121а, ал. 4 КТ/.

В периода 10.06.2019 г. – 19.11.2019 г. ищецът е бил командирован по реда на чл. 121а КТ в Г., като в този период почти изцяло е работил нощна смяна.

По делото не е спорно, че минималната ставка за 2019 г. за Ф. е била 9,19 евро на час, като същата е била приложима за всички работещи, които нямат право на браншова минимална работна заплата или нямат друг колективен трудов договор, както е било в настоящия случай. Не е спорно също така, че съгласно немския закон за работното време работникът също има право на възнаграждение за положен нощен труд при липса на колективен трудов договор. Същото е определено с решение на Ф. съд по труда от 09.12.2015 г., представено по делото, като доплащането за положен нощен труд е в размер на 30 % от съответната брутна часова ставка. Очевидно по-благоприятните условия при заплащане на положения от ищеца нощен труд през исковия период са били в приемащата държава, поради което съгласно чл. 121а, ал. 4 КТ и т. 4.6 от рамковия анекс между страните същите следва да намерят приложение в случая.

Дължимото на ищеца възнаграждение за положените от него 841,75 часа нощен труд през периода 10.06.2019 г. – 19.11.2019 г. при минимална почасова ставка за нощен труд в Г. за 2019 г. в размер на 30 % от 09,19 евро е в размер на 4 537,03 лв.

Ответникът е изплатил това задължение към ищеца с допълнителни начисления към заплатите за м.06, м.07, м.08, м.09, м.10 и м.11.2019 г. - общо 2 525,25 лв. и с допълнително плащане на 06.12.2021 г. в размер на 2 013,66 лв., като общият размер на сумата, изплатена на ищеца за положения от него нощен труд през периода 10.06.2019 г. – 19.11.2019 г., е 4 538,91 лв. Това налага искът по чл. 261 КТ да бъде отхвърлен изцяло.

Това задължение е било срочно. Съгласно чл. 6, ал. 3 от трудовия договор основното и допълнително възнаграждение се изплащат до десето число на месеца, следващ месеца, за който са дължими. Следователно ответникът е изпаднал в забава на 11.07.2019 г. и дължи мораторна лихва върху неизплатеното възнаграждение за положения от ищеца нощен труд до датата на окончателното погасяване на задължението - 06.12.2021 г. Съгласно заключението на вещото лице дължимото обезщетение за забава върху непогасената част от възнагражденията за нощен труд за периода 11.07.2019 г. – 06.12.2021 г. е в размер на 446,09 лв.

Тук следва да се съобрази направеното в срока за отговор правопогасяващо възражение за давност. Акцесорните вземания за лихви се погасяват с 3 – годишна давност /чл. 111, б. „в“ ЗЗД/. Исковата молба е депозирана в съда на 21.09.2022 г., следователно претенцията за лихви до 20.09.2019 г. е погасена по давност. Непогасена по давност остава претенцията за лихви за периода 21.09.2019 г. - 06.12.2021 г., която съдът определя на 282,80 лв. при съобразяване на съдебно-икономическата експертиза и до която сума и период искът за лихва следва да се уважи.

Съгласно чл. 221, ал. 1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327, ал. 1, т. 2, 3 и 3а работодателят му дължи обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестията - при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение.

С писмено уведомление вх.№ 140 от 27.09.2021 г. ищецът е отправил

писмено волеизявления до ответника за прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие по чл. 327, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ. Същото е получено от работодателя на 27.09.2021 г., което се потвърждава и от посоченото в отговора на исковата молба. Съгласно разпоредбата на чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ при прекратяване без предизвестие трудовият договор се прекратява от момента на получаване на писменото изявление за прекратяването му. В случая това е станало на 27.09.2021 г., когато изявлението на ищеца за прекратяване на правоотношението без предизвестие е получено от ответника. В този смисъл издаването на заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на друго основание е ирелевантно, тъй като същото е настъпило с достигане на изявлението на ищеца по чл. 327, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ до ответника. Без значение е дали към този момент са били налице предпоставките, визирани в чл. 327, ал. 1, т. 2 и т. 2 КТ, в какъвто аспект са оплакванията на ответника. Разпоредбата на чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ не поставя момента на прекратяване на трудовия договор в зависимост от това, дали фактически е налице основанията за прекратяване на трудовия договор. Както връчването на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, издадена от работодателя, автоматично води до прекратяване на трудовото правоотношение, независимо от това дали са били налице посочените в нея основания за уволнение, така и писменото изявление на работника за прекратяване на трудовото му правоотношение на някое от основанията по чл. 327, ал. 1 КТ води до автоматично прекратяване на трудовото правоотношение, независимо от това дали е налице посоченото в изявлението на работника или служителя основание. При незаконно /без основание/ прекратяване на трудово правоотношение по чл. 327, ал. 1 КТ, работодателят разполага само с възможност да претендира от работника или служителя обезщетение за вредите, които е понесъл от неоснователното прекратяване на трудовия договор, но не и с право да иска възстановяването на вече прекратеното трудово правоотношение или заплащане на обезщетение на основание чл. 220, ал. 1 КТ / Решение № 289 от 18.11.2014 г. на ВКС по гр. д. № 1289/2014 г., IV г. о./.

Независимо от изложеното, пълнотата на изложението изисква да се посочи, че в случая е било налице уволнителното основание по чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, тъй като към датата на отправяне на уведомлението от страна на ищеца за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение между

страните ответникът е бил неизправна страна, като не е бил изплатил в пълен размер дължимото се на ищеца и изискуемо възнаграждение за положения от него нощен труд в Г..

Ето защо ответникът дължи на ищеца обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ. В трудовия договор е уговорено 3 – месечно предизвестие за прекратяването му, предвид което размерът на обезщетение, определен от съда на база на възнаграждението на ищеца 1 815,32 лв., възлиза на 5 445,96 лв. Това налага искът по чл. 221 КТ да бъде уважен изцяло.

Съгласно разпоредбата на чл. 228, ал. 3 КТ (Нова – ДВ, бр. 102 от 2017 г., в сила от 22.12.2017 г.) обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва.

Процесният трудов договор е прекратен на 27.09.2021 г. съгласно чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ. Следователно ответникът е следвало за изплати дължимото обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ до 30.10.2021 г. при липса на данни за ,говорен друг срок в колективен трудов договор, като считано от 01.11.2021 г., ответникът е изпаднал в забава, предвид което дължи обезщетение за забава в размер на законна лихва върху 5 445,96 лв. за периода 01.11.2021 г. – 20.09.2022 г., чийто размер, определен от съда по реда на чл. 162 ГПК, възлиза на 490,14 лв., до който размер и период акцесорният иск следва да се уважи. На ищеца следва да се присъди и законна лихва от датата на исковата молба.

С оглед изхода от делото право на разноски възниква и за двете страни. Следва да се посочи отнапред, че възраженията и на двете страни за прекомерност на заплатените адвокатски възнаграждения са неоснователни, като се отчете фактическата и правна сложност на делото, броя на предявените иски и размерите на възнагражденията.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 958,86 лв. за адвокатско възнаграждение и съдебни удостоверения съобразно уважената част от исковите, като разноски за изготвяне и връчване на нотариална покана не се дължат на ищеца, тъй като

не са сторени в процеса.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника следва да се присъдят разноси в размер на 298,94 лв. за адвокатско възнаграждение съобразно отхвърлената част от исковете.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да заплати по сметка на съда сумите 248,71 лв. - държавна такса и 207,55 лв. - депозит за вещо лице съобразно уважените искове.

С аргумент от чл. 78, ал. 6 ГПК разноските за държавна такса и депозити за вещи лица за отхвърлената част от исковете остават за сметка на съда.

Така мотивиран и на основание чл. 235, ал. 3 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА “Л., ЕИК . да заплати на Й. И. Д., ЕГН ***** на основание чл. 221, ал. 1 КТ сумата 5 445 лв. – обезщетение за прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие от страна на работника в случаите на чл. 327, ал. 1, т. 2, 3 и 3а; на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 490,14 лв. – мораторна лихва върху присъдената главница за обезщетение по чл. 221, ал. 1 КТ за периода 01.11.2021 г. – 20.09.2022 г., на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 282,80 лв. - мораторна лихва върху възнаграждение за положен нощен труд за периода 21.09.2019 г. - 06.12.2021 г., ведно със законна лихва върху обезщетението по чл. 221, ал. 1 КТ, считано от датата на предявяване на иска до окончателното погасяване на сумата, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата 958,86 лв. разноси по делото, като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 261 КТ за заплащане на сумата 2 357,93 лв. - останала непогасена част от възнаграждение за положени от ищеца 841,75 часа нощен труд за периода 10.06.2019 г. – 21.11.2019 г., иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на мораторна лихва върху обезщетението по чл. 221, ал. 1 КТ за разликата над присъдената сума 490,14 лв. до пълния предявен размер 541,48 лв. и за периода 28.09.2021 г. – 30.10.2021 г., както и иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на мораторна лихва върху възнаграждение за положен нощен труд за разликата над присъдената сума 282,80 лв. до пълния предявен размер 643,13 лв. и за периодите 10.07.2019 г. – 20.09.2019 г. и 07.12.2021 г. –

20.09.2022 г.

ОСЪЖДА Й. И. Д., ЕГН ***** да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на “Л., ЕИК . сумата 298,94 лв. разноси по делото.

ОСЪЖДА “Л., ЕИК . да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на съда сумите 248,71 лв. - държавна такса и 207,55 лв. - депозит за вещо лице съобразно уважените искове.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____